

Som majoria IV

Julio Anguita

Estimats conciutadans i conciutadanes:

El motiu d'aquestes línies és doble: sotmetre a reflexió un seguit d'idees, comentaris i propostes i donar compte de l'estat i desenvolupament del Front Cívic. L'intenció no és altra que incentivar l'anàlisi i el debat sobre la realitat econòmica, social i política en la nostra incipient organització, una realitat que només es pot canviar per la majoria que la pateix. D'altra banda, informarem sobre els passos, encara incipients i insegurs, que anem donant per configurar-nos al llarg i ample de la geografia hispana.

Des de fa molt temps la sofrent i majoritària ciutadania espanyola és convocada cada quinze dies, aproximadament, a un espectacle mediàtic que en qualitat de repetitiu és ja pesat: la fi dels problemes i incerteses sobre el deute, l'economia, l'euro o la UE com a conseqüència de les decisions de la troika comunitària o d'alguns dels seus membres. A les poques hores de "l'esdeveniment" que es crea transcendental, la realitat torna a emergir: no hi ha solució des de la perspectiva dels drets humans, el dret, la Raó o la Justícia. Els interessos de la minoria financera i els seus polítics ensinistrats segueixen sent no només prioritaris sinó exclusius.

Quan s'escriuen aquestes línies (2 d'agost) la reunió del BCE ha conclòs amb la decisió que si els països amb dificultats per la prima de risc o la pressió dels "mercats" volen una sortida que els garanteixi la col·locació del seu deute sobirà, han de demanar el rescat i amb ell les condicions i retallades que se'ls imposin. El somni, o millor la quimera, de Rajoy i Monti s'ha ensorrat. I és que el problema, més enllà de la tipologia política del governant de torn, rau en el fracàs, a la llum de la Justícia Social, d'aquest projecte d'UE amb una moneda única filla d'un acord suïcida per a molts dels països que en el seu moment el van signar. L'evidència dels fets condueix a una conclusió: per aquest camí no hi ha solució.

Però l'espectacle encara aconsegueix arrossegar a determinats espectadors que en la seva ingenuïtat segueixen creient que per aquí vindran les solucions i què, en conseqüència, hem d'esperar, com a ciutadans i com a espanyols, que les instàncies pertinents decideixin sobre les nostres vides, hisendes i futur com país. Comento dues informacions extretes de la quotidianitat que expliciten millor que jo el disbarat en què ens han ficat.

En un treball de José Luis Rodríguez d'ATTAC de Sevilla i ex assessor de diverses conselleries de la Junta d'Andalusia, publicat a Rebelión, trobem les següents dades:

ANY DEUTE

2000	373.506 milions d'euros
2005	391.083 milions d'euros
2009	561.319 milions d'euros
2010	641.802 milions d'euros
2011	734.961 milions d'euros

Segons els meus càlculs, el deute a l'any 2011 ha sigut de 15.000 euros per habitant.

Però no em resisteixo a transcriure altres dades i informacions:

ANY CAPITAL + INTERESSOS ANUALS

2000	72.000 milions d'euros
2005	85.000 milions d'euros
2009	125.000 milions d'euros
2010	169.000 milions d'euros

A aquestes dades vull afegir una consideració que també reproduïxo de l'esmentat treball: les despeses de Sanitat i Educació el 2011 van donar una xifra conjunta de 117.254.000 d'euros; comparem aquesta quantitat amb la suma de capital i interessos de l'any anterior i tindrem davant dels nostres ulls una evidència numèrica de superior capacitat explicativa que centenars de discursos.

Fa uns dies el president de la Junta d'Andalusia ha criticat amb vehemència la decisió del Ministeri d'Hisenda de retallar en 2.735 la capacitat d'endeutament de l'Administració Autònoma Andalusia. El Sr. Griñan ha explicat que això pot suposar "el tancament de 19 hospitals o de 2.000 centres d'ensenyament o l'acomiadament d'un de cada quatre funcionaris fins a 60.000". Això és molt greu, i ho és més encara que una administració tingui de recórrer de manera permanent al crèdit per sufragar la despesa corrent. Però a més hi ha una gravetat afegida consistent en endeutar de manera permanent en lloc de recórrer a una reforma fiscal que faci pagar als que evadeixen, oculten, falsegen o incompleixen les seves obligacions fiscals. En 90.000 milions d'euros xifrava el professor Navarro l'import del frau fiscal a Espanya i això sense parlar d'evasió de capitals, exempcions i bonificacions a determinades rendes o simplement prebendes a determinats grups, situacions o interessos. L'espiral del deute, en gran part il·legítima per ser contret per tancar forats, fracassos i operacions irregulars d'interessos privats (la banca), condueix a Espanya a la seva dilució com a país independent i al seu permanent menyspreu com voluntat democràtica manifestada com a poble sobirà i suposadament acatada com a font de legalitat i legitimitat, la inseguretat jurídica i legal que a això ha només és comparable amb els períodes més foscos i tristos de la nostra història de dels segles XIX i XX. I tot això sense fer esment de l'atur juvenil i de l'altre, l'absència de política econòmica digna d'aquest nom i, sobretot, la manca de projecte de cap tipus. Tot es redueix a esperar un miracle que així mai es produirà. Encara, des de determinades instàncies polítiques i mediàtiques, es llança un doble missatge: la formació d'un Govern d'Unitat Nacional per afrontar la situació o, si s'escau, noves eleccions per intentar així que l'altra cara del bipartidisme governi.

Obliden o volen fer-nos oblidar que el problema resideix en el projecte d'Unió Monetària que aprovat a Maastricht fa 20 anys ha conduït l'euro. Sense canviar el projecte, els relleus polítics i les alternances no solucionen res. No em resisteixo a exposar un exemple que explica millor que els grans discursos quina és l'essència del problema.

El Tractat de la Unió Europea, anteriorment referenciat, prohibir als governs que acudissin als seus bancs centrals per endeutar-se. Així una font de finançament barat (amb interessos propers a 0) va ser prohibida i en el seu lloc va ser la banca privada la que va quedar com prestador única dels governs. Doncs bé, la diferència

entre el que Espanya ha hagut de pagar el 2011 per interessos a la banca i els que hauria hagut de pagar al Banc d'Espanya si aquest hagués estat el prestador, ha estat de 21.000 milions d'euros. Ni el Banc Central Europeu, ni el Fons Monetari Internacional ni tampoc la Unió Europea (la famosa troika) estan concebuts per a una economia productiva, generadora de llocs de treball i regida per la Justícia Social. Per això apel·lar al fet que canviïn únicament els actors polítics és continuar amb la mateixa obra. No pot anar per aquí el camí. En aquesta hora d'Espanya, Europa i el Món no podem enganyar-nos i seguir esperant que algú ens solucioni el problema, el canvi només pot venir de la majoria, per plural, diversa i fins i tot bigarrada, que aquesta sigui. Un canvi que es basa en una meta i en dues afirmacions rotundes.

No hi ha projecte ni futur per a la majoria sense que quatre conceptes i els seus continguts corresponents es constitueixin en l'horitzó de l'acció dels pobles i les seves majories: els drets humans. La Democràcia en la seva accepció més completa i profunda, el Dret i la Justícia Social. I això no serà possible mentre l'acció de la ciutadania no tingui clar què:

1. L'economia és ciència de mitjans i no de finalitats, és a dir que és la voluntat democràtica de la societat qui decideix quin tipus d'economia cal desenvolupar per aconseguir els fins i les metes anteriorment exposats.
2. El desenvolupament de l'activitat econòmica ha de ser compatible amb l'equilibri mediambiental i en conseqüència ha de també supeditar a aquest mandat i al respecte que devem a les generacions futures.

Hi ha senyals que les coses poden anar en aquesta direcció?

La cultura de la pressa, la immediatesa i la irreflexió ens ha conduït a voler veure resultats, canvis i novetats a l'instant, en breu temps, en seqüències curtes. D'altra banda les persones que patim les conseqüències de l'actual situació som proclius, per l'angoixa viscuda, a creure que accions sobtades i marcades per la ràbia i el dolor, més que justificats, poden mudar la situació. No obstant això una reflexió sobre el que està passant al nostre voltant ens indica que les coses es mouen i positivament.

Només fa dos anys que el 15M va commocionar l'opinió pública espanyola i part de la mundial. Allò va suposar i suposa que en col·lectius i grups socials importants qualitativament i quantitativament considerats, s'havia pres la voluntat de ser protagonistes del seu destí i en conseqüència la capacitat d'autoorganitzar-se. Aquell esdeveniment no pot esborrar de la nostra memòria una ingent quantitat d'associacions i organitzacions que des d'abans del 15M ja venien mantenint posicions basades en programes alternatius i en esquemes d'organització social fortament democràtics. Però va ser aquest moviment el que va tenir la capacitat d'un "fer caure en el compte" més generalitzat.

En menys d'un any han anat apareixent o renaixent moviments, projectes i propostes de radical factura democràtica que sota la forma de fòrums, convocatòries, crides a la rebel·lia democràtica, etc. estan marcant l'inici d'una nova època.

En menys d'un any s'han posat d'actualitat conceptes i paraules com Procés Constituent, Assemblea Constituent, Empoderament, etc. que, o bé no s'havien escoltat abans o bé s'havien oblidat.

En aquest riu d'opinió pública, en aquest corrent de renovació democràtica profunda i de Justícia Social s'insereix el nostre projecte de Front Cívic. No pretenem ser diferents a ningú ni tampoc considerar-nos portadors exclusius d'aquest ímpetu de canvi profund. La característica que millor ens defineixi i singularitzi potser sigui la de transversalitat, és a dir l'especial atenció que posem a buscar un denominador comú en aquesta majoria tan variada i plural i fer-ho amb el mètode d'elaboració col·lectiva de programes, propostes i accions pertinents per implantar i dur-los a terme.

I en això estem, som conscients de les nostres limitacions estructurals i organitzatives però també som conscients que la realitat i els desitjos de canviar bufen amb força les nostres veles.

En quina situació ens trobem?

Al dia d'avui s'han adherit 4.050 persones de les quals 2.738 ja han rebut la confirmació perquè es puguin conèixer i dirigir-se a altres de la mateixa localitat. S'han acabat amb les dades rebudes entre els dies 17 i 23 de juliol. En breu es començarà a introduir altres 1.000 adhesions.

A Alacant, la Corunya, Astúries, Cadis, Madrid i Sevilla ja s'han constituït assemblees i triat provisionalment els seus coordinadors.

De la mateixa manera ens consta fefaentment que a Barcelona capital i a Vilanova i la Geltrú també s'han constituït assemblees.

A través d'altres informacions sabem que a Madrid i diverses capitals més s'ha començat el procés assembleari pertinent.

Queda per constituir els grups de Palència, Segòvia, Sòria, Ceuta i Melilla. Quant a Còrdova, s'ha de constituir l'assemblea en el mes de setembre.

Com ja advertíem al [Som Majoria I](#) disposem d'escassíssimes infraestructures i tota la feina està recaient sobre un grapat de persones. Us preguem paciència. Amb serenitat i mètode anirem construint el projecte. Esperem que a finals d'any el tinguem constituït amb una estructura estesa al llarg i ample de la geografia espanyola.

Us preguem que poseu el màxim esforç i èmfasi en l'elaboració de propostes programàtiques que vagin enriquint des de la base fins a la futura estructura estatal.

Mentrestant i en aquells llocs on ja estigueu constituïts amb l'acta corresponent podeu, si així ho creieu convenient, prendre o secundar iniciatives que no topin amb els principis o metodologia del Front Cívic.

Estem estudiant fer una gran compareixença pública al mes de setembre. Paciència, tenacitat i ànim.